

Τσιγκουνιά στην τσέπη και στην ψυχή

*Ένας άνδρας μαζεύει τα κομμάτια του όταν ο δεσμός του
με μια γυναίκα καταρρέει λίγο πριν από τον γάμο*

CLAIRE KEEGAN

Πολύ αργά πια

μτφρ.: Μαρτίνα Ασκητοπούλου

εκδ. Μεταίχμιο, 2023, σελ. 52

Της **ΖΩΗΣ ΚΑΡΑΜΗΤΡΟΥ**

– Γνωρίζετε ότι πλέον δεν μπορείτε να πάρετε τα χρήματά σας πίσω, τώρα που είναι στα μέτρα της κυρίας, και ότι δεν μπορείτε να το επιστρέψετε;
– Δεν θα χρειαστεί.

Μπροστά στον κοσμηματοπώλη αποπνέει μια σιγουριά, μια αυτοπεποίθηση ξένη ακόμη και στον ίδιο. Πώς είναι τόσο σίγουρος ότι δεν θα χρειαστεί; Μήπως απλά γιατί έδωσε εκατόν είκοσι οκτώ ευρώ συν τον φόρο για να το φέρει στα μέτρα της, ενώ δεν του τρέχουν απ' τα μπατζάκια; Επειδή απλά υποχώρησε τελικά και της αγόρασε το ωραίο ροζ μονόπετρο, την αντিকা που εκείνη ήθελε ως δαχτυλίδι του γάμου τους, ενώ αρχικά είχε αρνηθεί να πληρώσει το επιπλέον κόστος και την είχε τραβήξει στον δρόμο, έξω από το κατάστημα για να το συζητήσουν;

Δεν είναι που τα χρήματά του είναι λίγα, περιορισμένα, που τα μετράει και τα υπολογίζει συνέχεια, που η δική της άνεση του φαίνεται ξένη, σχεδόν απωθητική. Είναι που δεν μπορεί να χα-

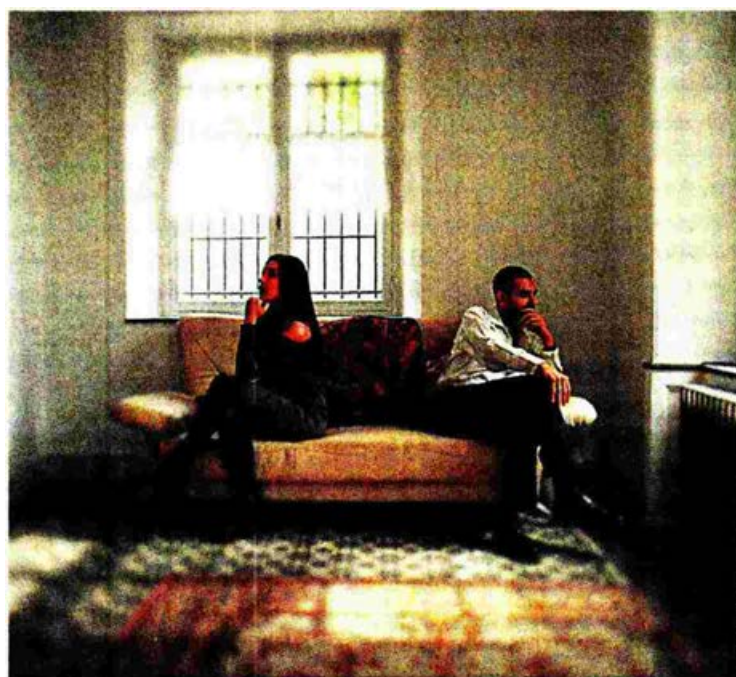
ρεί. Η τάρτα με τα κεράσια δεν είναι το γλυκό που του προσφέρει η φροντίδα της, η χαρούμενη διάθεσή της, η αγάπη της. Είναι τα έξι ευρώ που του κοστίζουν τα κεράσια.

Τραβώντας την κουρτίνα στο γραφείο του, κλείνει όλον τον κόσμο έξω. Απομένει μία μονάχα σφήκα, ένα ζωντανό πλάσμα, που και αυτό το κυνηγά και το σκοτώνει. Με μια αναίτια γενναιοδωρία, ο προϊστάμενος του επιτρέπει αν θέλει να φύγει. Αναίτια; Όχι και τόσο. Τον συμπονά. Αν όλα είχαν πάει καλά, αν η σχέση του με τη Σαμπίν που ετοιμαζόταν να παντρευτεί είχε σωθεί, τώρα, αυτή τη μέρα, αυτή τη στιγμή, θα στεκόταν στο πλάι της άνδρας της, χαρούμενος, ευτυχισμένος.

Τι πήγε λάθος;

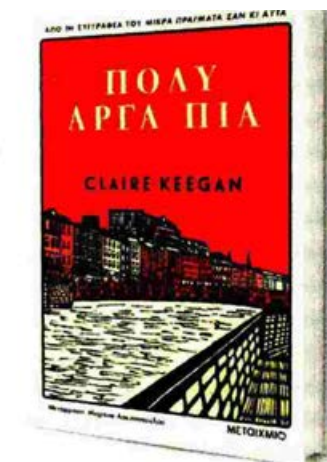
Κάτι πήγε λάθος όμως. Μετά από αρκετό καιρό που ήταν μαζί, της ζήτησε να έρθει σπίτι του με όλα της τα πράγματα, να συζητήσουν. Κι όταν αυτό έγινε, την ένιωσε σαν απειλή, που μπήκε στο σπίτι του για να ορίσει εκείνη πια τη ζωή τους, να αλλάξει την καθημερινότητά τους, αυτή με τα πάμπολλα πράγματα, τα πολλά ρούχα, τα αμέτρητα παπούτσια. Εκείνος είχε μόνο δύο ζευγάρια.

Σιγά σιγά, αυτό που μοιάζει τσιγκουνιά στην τσέπη, αποκαλύ-

Αν κρατήσουμε ολόδια, αδιόρθωτα όσα δεν μπορούν να αντέξουν σε μια συναναστροφή αγάπης χωρίς αστερίσκους, η σχέση χάνεται.

πτεται ότι είναι τσιγκουνιά στην ψυχή. Ότι τα αισθήματά του είναι λίγα, λειψά, υπάρχουν στην επιφάνεια και φανερώνονται με μιζέρια, μέτρημα, δίνονται με το σταγονόμετρο και η γυναίκα δεν ξεδιψά, δεν χαιρείται, δεν απολαμβάνει, στερείται τη σχέση, τη χαρά, τη ζωή. Όπως τα στερούνταν και η μάνα του, που υπήρχε για να υπηρετεί, να φροντίζει, να υπάρχει σιωπηλή και πειθήνια κατα-

Η συμβίωση ενός άνδρα με μια γυναίκα είναι ένα εντελώς διαφορετικό στάδιο για τη σχέση τους. Ο ήρωας της Κλερ Κίγκαν, όμως, δεν προτίθεται να μοιραστεί όχι απλώς τον χώρο, αλλά τα συναισθήματά του με τη σύντροφό του.

ντώντας ένα πράγμα, ένα αντικείμενο του σπιτιού που μπορούσαν αυτός, τα αδέρφια του κι ο πατέρας τους, τα αρσενικά του σπιτιού, να σπάνε πλάκα μαζί της, κάνοντας χοντρά αστεία εις βάρος μιας γυναίκας εξήντα χιόνων. Της μάνας και συζύγου. Τον ήρισε το παρελθόν του και δεν μπόρεσε να ορίσει ο ίδιος το παρόν και το μέλλον της ζωής του;

Υποδόρια, ήσυχα, χωρίς κραυ-

γαλές περιγραφές και δραματικές εικόνες, μέσα σε ελάχιστες σελίδες, η Κίγκαν γράφει για το επείγον. Η πολύτιμη σχέση μαζί της κι ένα κομμάτι ζωής χάνονται, αν κρατήσουμε ολόδια, ανεπεξέργαστα, αδιόρθωτα εκείνα που δεν μπορούν να αντέξουν σε μια συναναστροφή αγάπης χωρίς αστερίσκους.

Φυσικά και θα φέρει μαζί της όλα της τα έπιπλα, τα μικρά διακοσμητικά της, τα άπειρα μπουκαλάκια των καλλυντικών της, φυσικά και θα θελήσει χώρο και αποδοχή και υπομονή και αντοχή, όπως θα τα δώσει απλόχερα και η ίδια για να συνυπάρξουν, να πορευτούν μαζί κάτω από την ίδια στέγη, κάτω από τα στέφανα του γάμου που προγραμματίζουν.

Η εύκολη κατηγορία για τον Κάχαλ και τις συμπεριφορές του θα ήταν ότι αναπαράγει την απαξίωση του μισογυνισμού. Όμως είναι πολύ προφανές. Πιο κοντά στην αλήθεια είναι ότι δεν καταλαβαίνει την προσβλητική στάση του, δεν αντιλαμβάνεται την έλλειψη γενναιοδωρίας, δεν τον απασχολεί ότι στα μάτια της ξεπέφτει συνέχεια, με αφορμή μικρά, ελάχιστα, αλλά τόσο μα τόσο σημαντικά. Και όταν θα καταλάβει αυτή την αλήθεια θα είναι πολύ αργά πια, και για τον ίδιο και για τους δυο τους.